

PERSEVERÂND - 2

Să rămânem în picioare pentru un moment de rugăciune. Dar înainte de a ne ruga, aş vrea să ştiu dacă este vreo cerere care ar vrea să fie făcută cunoscută prin ridicarea mâinii, fiindcă sunt sigur că El înţelege ce este în spatele acelei mâini. Fie ca Dumnezeu să răspundă. Să ne plecăm acum inimile înaintea Lui.

Tată ceresc, în seara aceasta ne apropiem de
Tine în Numele Domnului Isus, ca să Te laudăm şi să-Ţi mulţumim pentru tot ce
am văzut şi am auzit, pentru sănătate şi putere şi pentru că încă trăim şi
putem să ne adunăm aici ca să ne închinăm înaintea Ta.

Doamne, îngăduie ca Duhul Sfânt să vină în
mijlocul nostru şi să facă semne şi minuni. Te rugăm să ne faci şi nouă ca
celor doi de pe drumul Emausului, astfel ca atunci când vom pleca de aici să
putem spune şi noi: „Cum de nu ne ardea inima în noi în timp ce ne vorbea?”
Dă-ne aceasta, Tată.

Binecuvântează citirea Cuvântului şi subiectul
din El, fiindcă ne predăm Ţie, Doamne, împreună cu Cuvântul Tău. Foloseşte-ne
după voia Ta, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Socotim că este un mare privilegiu faptul că
suntem adunaţi aici în rugăciune. Am avut o zi minunată. Eu am răguşit puţin
pentru că am predicat tot timpul. În dimineaţa aceasta am avut o adunare mare
în părtăşia oamenilor de afaceri creştini de la Clifton şi am petrecut un timp
minunat împreună. Noi avem multe amintiri legate de Clifton.

Dacă este aici doamna care a plătit dejunul
pentru mine, soră, aş vrea să-ţi mulţumesc.
Nici nu o cunosc, dar ea s-a dus şi a plătit în locul meu. Astfel, la
sfârşit, când am vrut să plătesc, casiera mi-a spus: „Doamna aceea a plătit
masa ta.” Eu nu o cunosc, dar îi sunt recunoscător.

Da, în dimineaţa aceasta am petrecut un timp
minunat la Clifton şi Domnul a făcut lucruri minunate. Fratele Victor Deluke...
cred că nu am pronunţat bine... Le Doux, de acolo a venit prorocia prin Danny
Henry, pe care o port în Biblie. El a venit să se roage cu mine, iar după

serviciu a vorbit în franceză. În sală era un traducător francez de la ONU, și el a tradus ce s-a spus în franceză. Era exact lucrul pe care îl așteptam din partea Domnului. Sunt atât de multe lucruri...

Îmi amintesc de un lucru. Este ceva bun pentru voi, surorilor. Îl așteptam pe fratele Arganbright, scumpul frate de la oamenii de afaceri ai Evangheliei depline, iar la un moment dat am văzut o femeie care era verde în jurul ochilor și roșie pe față. Când am văzut-o, m-am gândit: „Sărmana femeie...” Eu sunt misionar și pe unde am umblat am văzut pelagră și lepră, de aceea m-am gândit că și femeia aceea era bolnavă. Am privit-o un timp, apoi m-am gândit: „Mă duc să vorbesc cu sărmana femeie.”

M-am dus la ea și i-am zis: „Iată-mă, soră. Eu sunt misionar și mă rog pentru bolnavi. Spune-mi, te rog, dacă pot să te ajut cu ceva.”

Chiar atunci a apărut o altă femeie care arăta exact la fel, așa că m-am gândit: „Oare au ceva spectacol undeva sau de ce și-au pus pe față culorile acelea de clown?” Eu nu pot să înțeleg de ce o ființă umană vrea să se desfigureze în felul acesta. Erau niște femei frumoase, dar arătau așa...

Aveau niște tunsori în valuri, știți voi...

Aceasta este ideea primei doamne. Voi știți că Izabela a fost odinioară prima doamnă din Israel. Deci, aveți grijă pe urmele cui călcați! De ce nu încercați să arătați așa cum a spus Dumnezeu? Lăsați-vă părul să crească pentru că așa a poruncit Dumnezeu.

După adunările din Phoenix a venit la mine o doamnă și mi-a zis:

„Frate Branham de la adunare, mi-am lăsat părul să crească.”

„Aceasta arată că nu ești departe de Împărăție.”

Sora mea a avut o grămadă de haine din acestea scurte și le-a aruncat pe toate la gunoi spunând că a terminat cu așa ceva, dar

a venit o altă soră și le-a luat pe toate.”

„Eu cred că biserica se va pune pe picioare într-o zi. Dacă continuă în felul acesta va ajunge bine.”

Odată, un predicator mi-a spus: „Când ai de gând să încetezi să te mai iei de femei?”

„Nu aş putea spune,” am răspuns eu.

„Oamenii te privesc ca pe un proroc.”

„Nu sunt proroc.”

„Dar ei așa te privesc. De ce nu îi înveți lucruri adânci, cum să primească daruri duhovnicești?”

„Cum aş putea să-i învăț Algebra când ei nu știu nici Abecedarul?” Știți care este Abecedarul? Să-L cunoști pe Hristos. Așa este. Mai întâi să învețe aceasta, apoi îi vom învăța și altceva. Așadar, când înțelegem aceasta, ne apropiem destul de mult de Împărăție.

Aseară am avut un timp minunat. Ați încercat Antidotul acela? Este bun, nu-i așa? Voi știți că Petru le-a spus cum să-L ia. Desigur, ei s-au purtat ciudat, dar L-au luat cu siguranță.

Când marcam vițelii, luam fierul înroșit și îl lipeam pe pielea lor. Atunci să vezi mugete și vaiete, dar după aceea el știa cu siguranță unde aparține.

Așa este și cu Duhul Sfânt. Te face să strigi puțin, dar după aceea știi unde aparții. Așa este, Din momentul acela este de rasă pursânge.

Mie nu-mi plac deloc încrucișările. Nu demult am predicat despre aceasta și am spus că cel mai groaznic animal este catârul. El nu știe cine este mama și tatăl lui.

Nu știe de unde vine și nici încotro merge. Vedeți, mama lui este o iapă, iar tatăl lui este un măgar. Aceasta o dovedește știința. Păi, dacă omul încrucișează o viață animală sau ceva, ea se oprește chiar acolo; nu poate

merge mai departe.

Tu poți hibrida porumbul, dar nu poți semăna acel hibrid din nou pentru că nu va crește. Deci, ei au găsit ceea ce combate propria lor teorie.

Catârul este mut. Tu poți vorbi tot timpul cu el, dar el va aștepta toată viața să găsească momentul în care să te poată lovi înainte ca să moară. Pe catâr nu poți să-l înveți nimic, fiindcă este greu de cap. Poți fi oricât de blând cu el, fiindcă își va ridica urechile mari și va striga: „Zilele minunilor au trecut! Nu mai există așa ceva.” El doar rage...

Dar pe un cal de rasă pursânge poți să-l înveți orice, fiindcă el știe cine este mama și tatăl lui, cine este bunicul și bunica lui. El își cunoaște toată istoria din urmă.

Tot așa este și cu un creștin care este născut din nou din Duhul Sfânt. El nu trebuie să spună: „Am fost metodist, baptist și a trebuit să trec la prezbiterieni sau luterani.” El este născut din Duhul Sfânt în Familia lui Dumnezeu și pedigreeul lui merge drept la Cincizecime. Aleluia! Amin! Îmi place acest Antidot.

Odată am avut un banchet sau un prânz, cum îi spuneți pe aici, la Phoenix. Eu încurc întotdeauna lucrurile acestea. Aici, ei au stabilit prânzul ca cina, și atunci unde este cina mea? Nu mă pot împăca nicicum cu aceasta. La noi acasă este dejun, prânz și cină, și cred că așa este corect. Astfel, voi nu luați prânzul Domnului, ci luați Cina Domnului. Este adevărat? Deci suntem de acord cu fratele care tocmai a spus: „Amin!”

În seara aceea am avut dineul acela. Tu nu ai niciodată control asupra a ceea ce va face Duhul Sfânt. Înțelegeți? Nu tu îl controlezi pe El, ci El te controlează pe tine. Astfel, când intră cineva în sală și spune: „Acum să faci cutare sau cutare lucru,” tu nu știi ce va face El, de aceea trebuie doar să aștepti.

Îmi amintesc că Duhul Sfânt a venit, iar în timpul deosebirii intri în viteză. Oamenii nu-și dau seama, dar ei provoacă

aceasta, nu eu. Este credința lor.

Tu nu poți să-L explici pe Dumnezeu, ci trebuie doar să-L crezi. Dacă poți să-L explici, nu mai poți să-L primești prin credință, pentru că știi totul și poți explica. Dar noi Îl acceptăm pe Dumnezeu prin credință.

Vedeți voi, în Hristos a locuit trupește toată plinătatea dumnezeirii. (Coloseni 2.9). El era Dumnezeu. Noi suntem o parte din acel Duh, ne-a fost dat cu măsură, dar în El a locuit fără măsură. Vedeți? Dacă aș lua un pahar de apă din ocean, ar conține aceleași chimicale ca restul apei din acel ocean. Așa este și cu Duhul Sfânt. Când este în noi, nu contează cât este de mare, ci faptul că este... Este același Duh și face aceleași lucrări.

Vedeți, când a fost pe pământ, Domnul nostru a spus că El nu face nimic până când nu-l arată mai întâi Tatăl. Și El avea un prieten pe nume Lazăr, iar într-o zi prietenul Lui s-a îmbolnăvit. Desigur, Tatăl l-a dat o vedenie în care l-a arătat că trebuie să plece de acolo.

El a plecat și a așteptat câteva zile. Ei au trimis după El, dar El nu s-a întors, ci a continuat să meargă mai departe, iar la timpul potrivit, Tatăl l-a arătat că Lazăr va muri, pentru că a spus: *„Lazăr a murit. Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum, haidem să mergem la el.”* (Ioan 11.14-15).

Noi știm întâmplarea. Și când El l-a înviat pe acest om mort, nu scrie nicăieri că ar fi devenit slab în putere sau că din El a ieșit o putere. De ce aceasta? Pentru că era Dumnezeu care Se folosea de Darul Lui.

Dar într-o zi, o femeie și-a făcut loc prin mulțime și s-a atins de poala hainei Lui, iar El s-a întors și a întrebat: *„Cine M-a atins?”*

Petru l-a muștră și l-a zis: *„Doamne, este chiar ciudat să întreb cine Te-a atins, când toată lumea Te îmbulzește din toate părțile.”*

Dar El i-a răspuns: *„Cineva M-a atins, pentru că din Mine a ieșit o putere; am slăbit în putere.”* Apoi s-a uitat în jur până când a găsit-o pe femeie și i-a spus că scurgerea ei de sânge a încetat și credința ei

a mântuit-o. Vedeți? Nu rugăciunea, ci credința ei.

Acea era atingerea lui Dumnezeu prin El. Femeia se folosea de darul lui Dumnezeu, iar aceasta L-a slăbit. Dar când Dumnezeu S-a folosit de darul Său, Isus nu a spus că ar fi slăbit.

Ei bine, același lucru este și în adunare. Oamenii fac aceasta. Dar dacă nu crezi, nu va funcționa niciodată. Credința ta face aceasta; credința cauzează lucrurile care se întâmplă în audiență în felul acesta.

În seara când am fost la banchet, Duhul Sfânt a început să Se miște prin audiență și să vorbească unor oameni. Și am observat că în spatele meu era o femeie mai în vârstă care stătea așa... este ca și cum te-ai uita la televizor și ai urmări ce se întâmplă, doar că aici este o altă dimensiune. Dumnezeu te duce înapoi la ce a fost, apoi te duce la ce va fi.

Am observat că în spatele meu într-un colț era femeia aceea. M-am uitat înapoi și era sora Shakarian, așa că m-am gândit: „Nu poate fi ea.” Am privit din nou, iar acolo era o doamnă. Și am văzut cum se mișca peste ochiul ei o cataractă. Am privit mai atent și am văzut că femeia aceea era prea bătrână ca să fie sora Shakarian. Atunci m-am gândit: „Dacă vorbesc cu ea, va veni vedenia și voi vedea dacă se roagă pentru cineva...”

Ce se întâmpla de fapt? Fratele și sora Shakarian îl aduseseră în adunare pe un specialist, de pe Coasta de Vest, renumit în bolile de inimă, care era adventist de ziua a șaptea. Și doamna Shakarian se ruga să se întâmple ceva pentru ca doctorul să fie convins că este Dumnezeu, iar femeia bătrână pe care o vedeam era mama ei, care fusese depistată cu cataractă la ochi.

Doamna Shakarian se ruga tare și zicea: „Doamne, îngăduie să se întâmple ceva în timp ce lucrezi prin deosebire, ca doctorul să fie convins și să poată primi Duhul Sfânt, pentru că este un om așa de bun!”

Atunci am spus: „Doamnă Shakarian, tu te rogi pentru mama ta, deoarece cataracta i-a acoperit ochiul și va orbi. Am văzut mai devreme o ceață care se mișcă de la ea. Așa vorbește Domnul: cataracta o va părăsi!”

Sora s-a dus și i-a spus mamei sale, iar în câteva zile a dispărut și ultima umbră de cataractă, așa că mama ei era bine, sănătoasă, iar doctorul care a descoperit cataracta, a consultat-o din nou și nu a mai găsit nici urmă de ea.

Aceasta arată că Dumnezeu nostru este încă Dumnezeu. Nu ne bucurăm noi în seara aceasta că avem un Tată ceresc care poate îndepărta cataracta și orice boală? El este Dumnezeu. Asta-i tot.

Mâine după-amiază este serviciu, așa că toți frații se pot întoarce la bisericile lor. Spun aceasta pentru că aici sunt câteva biserici care au sponsorizat această adunare.

Oamenii aceștia cred în slujba mea, pentru că altfel nu m-ar sponsoriza și n-ar sta lângă mine. Orice musafir care nu are biserica lui, poate merge la serviciile fraților de aici. Sunt sigur că aceasta vă va face bine.

Dorința mea sinceră este ca de aici să se aprindă o trezire de modă veche printre aceste biserici. Noi încercăm să semănăm Sămânța, pentru ca atunci când cade Duhul Sfânt peste lucrul corect, să iasă la suprafață o recoltă bună, așa cum așteptăm în aceste zile.

Mâine după-amiază se încheie serviciile noastre de aici. Apoi vom merge undeva sus, cred că la Santa Maria. De acolo vom pleca la Grass Valley și așa mai departe.

Fratele Williams spune că tot Phoenix-ul se roagă pentru mine, ca în loc să merg în Africa de Sud, să mă duc în Phoenix. Dar voi știți că voi merge încotro mă va călăuzi Domnul. Domnul să vă binecuvânteze. Vă mulțumesc tuturor.

Sper că mâine veți veni toți și vom avea o mare întrunire. Voi încerca să vorbesc puțin și așteptăm să avem un timp minunat.

Acum aș vrea să citesc din acest Cuvânt prețios. Am notate aici câteva texte și aș vrea să învăț puțin despre un subiect din **Matei 15.21-28**:

Isus, după ce a plecat de acolo, S-a

dus în părțile Tirului și ale Sidonului.

Și iată că o femeie canaaneancă a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.”

El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.”

Drept răspuns, El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.”

Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: „Doamne, ajută-mi!”

Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!”

„Da, Doamne”, a zis ea, „dar și cățelei mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”

Atunci, Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința Ta! Facă-ți-se cum voiești.”

Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Dacă ar fi să iau un subiect sau să aleg un cuvânt din text, acela ar fi „Perseverență.” Dicționarul Webster spune că „a persevera” înseamnă „a fi stăruitor, insistent în a atinge țelul de a face un anumit lucru.” Dar înainte ca să fii stăruitor, trebuie să ai un obiectiv pentru care să fii insistent.

De-a lungul timpului, oamenii care au încercat să obțină ceva au trebuit să fie perseverenți, insistenți. Așa cum am mai spus, ca să fie insistent, omul trebuie să știe ce urmărește. Dacă nu știe ce urmărește, înseamnă că nu știe unde se află. Dar când înțelegi pe deplin ce este, și ce urmărești, atunci poți fi cu adevărat perseverent.

Îmi place apropierea. Când un om crede că are dreptate dar i se dovedește că este greșit, nu mai poate fi perseverent,

fiindcă i s-a dovedit că este greșit. Dar dacă are dreptate, se ține tare...

Mă gândesc la unul din marii noștri președinți, pe care îl apreciem atât de mult: George Washington, un om credincios și foarte perseverent.

Într-o noapte, când toate erau împotriva lui, s-a rugat aproape în continuu. Se spune că era ud tot din cauză că a îngenuncheat în zăpadă, să-L roage pe Dumnezeu să-l asculte. Avea o armată de soldați desculți și cu picioarele înfășurate în cârpe. Delaware înghețase și el insista că puteau să-l treacă, fiindcă auzise de Dumnezeu. Trei gloanțe de muschetă i-au străpuns haina, dar el nu a pățit nimic. De ce? Era stăruitor pentru că știa că avea dreptate și ceea ce aștepta era pentru un scop bun.

Indiferent în ce stare erau oamenii aceia și cât de frig le era la picioare, el a putut fi stăruitor fiindcă încerca să obțină ceva care avea să ajute pe altcineva. Și s-a rugat până când L-a auzit pe Dumnezeu, după care a trecut Delaware pe ghețarii care pluteau.

Aș vrea să vă rețin atenția asupra unui alt om care a fost stăruitor. Când cineva nu știe despre ce vorbește, nu știe încotro s-o ia. De aceea cred că dacă creștinătatea și destinația ta veșnică depinde de credința ta în Dumnezeu, ar fi bine să știi dacă ești bine sau dacă ești greșit.

Noe a fost un mare caracter despre care aș vrea să vorbesc puțin. El a venit de pe linia lui Set. Dacă ați observat, copiii lui Ham erau toți meșteri făurari; erau inventatori, oameni de știință, învățați care au venit din linia lui Cain. Dar urmașii lui Set erau țărani, păstori, credincioși adevărați care Îl slujeau pe Dumnezeu și Îl urmau.

Într-o zi, Noe era pe câmp. Lumea se făcuse rea, așa cum este astăzi, și în fiecare inimă domnea cel rău, lucru care L-a făcut pe Dumnezeu să regrete că l-a făcut pe om. Astfel, Dumnezeu i-a vorbit acestui fermier smerit și i-a spus că va distruge lumea prin apă, deși până atunci nu plouase niciodată.

Ce mesaj pentru lumea științifică de atunci!

Cei de astăzi spun că știința de acum nu se compară cu știința de atunci, și

așa este. Ei au construit piramide, ceea ce noi nu putem face astăzi. Noi nu avem utilaje să ridicăm acele blocuri de piatră. Nu deținem secretul îmbălsămării și sunt o mulțime de alte lucruri pe care le aveau ei și noi nu.

Vă puteți imagina pe cineva luându-și familia și construind o arcă, zicând că va ploua apă din cer, când nu mai plouase niciodată până atunci? Vă puteți imagina batjocurile și râsetele celor care îl vedeau? Oamenii de știință veneau și spuneau: „Noi avem un instrument cu care putem ajunge drept pe lună și printre stele, și știm că nu este nici un strop de apă acolo! De unde să vină apă? Cum se va întâmpla? Să ne arate unde este și îl vom crede!” Știința lor nu a susținut Cuvântul lui Dumnezeu, și nu o face nici astăzi, dar noi credem oricum.

Noe era foarte stăruitor, foarte perseverent.

Îmi pot imagina cum l-au dus la doctor și înaintea psihiatrilor, ca să vadă care era problema cu mintea lui. Dar nu era în mintea lui, ci era în inimă. El avea Cuvântul Domnului și știa că era Dumnezeu.

Îl pot auzi pe Noe zicând: „Dacă Dumnezeu a spus că va ploua apă de sus și voi spuneți că nu este nici o apă acolo, El este în stare să o pună și să facă să plouă!”

Povestea lui a ținut o sută douăzeci de ani, până când a construit arca. El era foarte stăruitor, dar batjocoritorii nu ascultau ce spune și continuau să râdă de el. Cu toate acestea, Noe s-a ținut tare fiindcă știa că era Cuvântul Domnului. El era convins e aceasta.

Îmi imaginez cum râdeau de el, dar ei erau foarte religioși, foarte, foarte religioși. La fel a fost și Cain care a ridicat un altar la fel ca Abel. Dacă Dumnezeu cere doar o religie, atunci a fost nedrept când l-a condamnat pe Cain, fiindcă și el a făcut un act religios, la fel ca și Abel. Dar el a procedat greșit. *„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.”* (Proverbe 16.25).

Tu trebuie să fii sigur că ai dreptate, deci nu ne putem juca. Hristos a trasat foarte clar cărarea, atât de clar încât scrie că nici măcar un nebun nu se rătăcește pe ea. Tu știi dacă este bună sau rea, iar când ești convins că este biblică, poți sta acolo și să fii stăruitor.

Oamenii spuneau: „Bătrânul acela tot bate în barca aceea acolo sus!” Ei credeau că orice fel de barcă va rezista dacă va ploua, fie că era construită de Dumnezeu sau de oameni. Așa cred și astăzi. Orice biserică veche care are o idee religioasă, crede că va trece. „Alătură-te aici și fă aceasta... Dacă nu îți place, te duci dincolo și apoi la ceilalți, pentru că vor trece toți.” Dar Biserica lui Dumnezeu este zidită pe Isus Hristos. Toate celelalte sunt nisipuri mișcătoare, cum spune cântarea lui Eddie Perronet. Așa este.

El a spus: *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea.”* Biserica catolică spune că biserica este zidită pe Petru, iar protestanții spun că pe Isus, dar eu sunt de o altă părere aici, pentru că Isus a spus: *„...nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.”* (Matei 16.17). Deci biserica este zidită pe piatra descoperirii spirituale a Cuvântului. Așa este. La fel a făcut Abel. Prin descoperirea primită, el a adus pe altarul său sânge, nu fructe, cum a făcut Cain. Întreaga Biserică a lui Dumnezeu este zidită pe descoperirea spirituală a lui Hristos: Cine este, ce este și totul despre El.

Noe a stat numai pe aceasta, și îmi imaginez că într-o zi, Dumnezeu S-a săturat de râsul și batjocurile oamenilor la adresa lui. Să știți că Dumnezeu poate avea foarte multă răbdare, dar atunci răbdarea Lui s-a epuizat. I-a ajuns și a trebuit să facă ceva. Astfel, i-a spus lui Noe: „Du-te acolo sus! Vezi animalele care intră în arcă? După ce vor intra toate, intră și tu, și ușa se va închide după tine.”

În dimineața aceea, animalele au început să vină două câte două. Îmi imaginaz cum râdeau batjocoritorii și spuneau: „Du-te și tu acolo sus, să locuiești cu animalele tale puturoase! Du-te și închide-te cu ele în putoarea aceea!”

La fel încearcă să spună și în seara aceasta, dar omul care cunoaște Arca, știe că este călăuzit de Dumnezeu, indiferent câtă batjocură este în jur, sau cât de mult îl condamnă toți. Așa este. Noe a intrat în arcă și mâna atotputernică a lui Dumnezeu a închis ușa după el.

Alții, care erau credincioși de graniță, spuneau: „Poate are dreptate bătrânul.” Sunt soiul acela de oameni care vin la fiecare adunare, dar nu vor să accepte, nu vor...

Asemenea credincioșilor de graniță din Vechiul Testament, aceștia *„învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.”* (2Timotei 3.7).

Astfel, oamenii aceia spuneau: „Păi, dacă va începe să plouă din cer, vom merge și noi acolo sus și vom bate la ușă. Noe este un om bun, așa că ne va deschide ușa și ne va lăsa să intrăm. Vom sta deci pe aproape să vedem dacă plouă sau nu.”

Mi-l pot imagina pe Noe urcând de la primul etaj al corăbiei, la al doilea și apoi la al treilea (A trecut prin epoca luterană, prin cea a lui Wesley și s-a dus sus, unde era ușa deschisă, unde era lumina, în botezul cu Duhul Sfânt, în odaia de sus, acolo sus de unde venea Lumina). Desigur, este mai multă lumină la etajul doi decât la etajul unu. Și așa se întâmplă întotdeauna.

Îmi imaginez că Noe și-a adunat familia și le-a spus: „Mâine când se va face ziuă, cerurile se vor întuneca și va cădea o ploaie mare, iar oamenii vor ști că le-am prorocit Adevărul.”

După ce a urmat toate instrucțiunile... Iată unde vreau să priviți. Dacă, după ce ați urmat toate instrucțiunile, se întâmplă ceva ce nu este logic, mulți oameni renunță. Dar aceasta arată că nu au crezut ceea ce spuneau.

Dumnezeu își încearcă copiii. Acum ascultați mesajul!

Noe a intrat în arcă în ziua de 17 februarie, după Cuvântul lui Dumnezeu, iar în ziua următoare, oamenii s-au adunat în jur ca să vadă dacă va ploua. Dar soarele a răsărit la fel ca întotdeauna. „În câteva ore va începe să plouă!” dar ziua a trecut și îmi imaginez cum a început să se neliniștească Noe în inima lui. Aș putea să spun ceva chiar acum, dar mai bine tac.

Dar vedeți, chiar

dacă ar fi vrut, el nu mai putea ieși afară pentru că era pecetluit înăuntru. „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui

Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4.30).

În ziua următoare, cei adunați ziceau:

„Desigur, oamenii de știință au avut dreptate.

Bătrânul nu știe despre ce vorbește. Iată-l stând închis acolo în barca lui uriașă și nu este nici o ploaie.”

O, ce lucru mare este să fii închis în

Hristos! Aceasta este cu adevărat o lecție bună. Ușa era pecetluită înapoia lui și nu o putea deschide nimeni în afară de Dumnezeu.

A trecut și ziua a doua, și a treia și a

patra și a cincea și a șasea, până când a trecut o săptămână întreagă, iar Noe stătea acolo și transpira.

Ce lecție avem aici? Ce s-ar fi întâmplat

dacă doamna Shakarian s-ar fi îndoit după ce Duhul Sfânt i-a spus despre mama sa: „Așa vorbește Domnul: este o ceață albă care pleacă de peste ea. Cataracta o va părăsi!”? Au trecut trei săptămâni și cataracta nu a părăsit-o, dar ea a continuat să stea pe fângăduință și să spună: „Trebuie să fie așa! Trebuie să fie așa!” Dumnezeu te lasă să transpiri uneori, dar trebuie să fii stăruitor, perseverent, indiferent ce simți sau ce crezi. Dacă crezi cu adevărat, vei sta neclintit pe lucrul acela. Stai pe convingerile tale! Dumnezeu a promis, iar tu ești ancorat în inima ta și stai acolo.

În ultima zi a săptămânii, Noe s-a trezit de

dimineață și presupun că norii erau adunați pe cer. Ei priveau pe fereastra de sus. Acea nu era pe marginea corăbiei, pentru că Dumnezeu nu a vrut ca el să privească în jos. Deci fereastra era deasupra arcei.

Noe a

văzut că se adunaseră deja norii și se auzeau tunete, în timp ce oamenii au început să alerge spre arcă. Pe străzi au început să cadă stropi mari de apă și curând șanțurile s-au umplut. Oamenii se gândeau că vor pompa apa afară dacă va fi cazul, apoi au scos niște bărci, dar s-au scufundat toate pentru că nu au fost construite de Dumnezeu. Nimic nu a putut rezista în afară de arcă.

Arca era făcută din lemn de sitim. Sitimul este un lemn foarte ușor. Este ca un burete și este atât de ușor încât poți ține un trunchi cu o singură mână. Nu este ciudat că Dumnezeu a ales să-și facă barca din așa ceva?... dar porii au fost umpluți, iar atunci a devenit mai tare decât oțelul.

Aceasta trebuie să facem și noi: să golim orice crez, tot ce este în noi, orice nonsens, orice îndoială, astfel ca Duhul Sfânt să ne poată umple și să pecetluiască fiecare por al gândirii noastre până când nu vom mai băga în seamă ce face cel de lângă noi, pentru că suntem pecetluiți în Împărăția lui Dumnezeu. Atunci vei putea rezista loviturii valurilor când treci prin încercări.

Apele au crescut tot mai sus pe deal, iar oamenii au început să strige și să bată în ușă. Dar Noe nici măcar nu putea să-i audă, pentru că el stătea în vârful arcei. Și ei au pierit. Orice suflare de viață de pe pământ a pierit. Dar chiar apa care a omorât lumea necredincioasă, l-a salvat pe Noe.

La fel este și astăzi. Piatra de poticnire, Duhul Sfânt pe care lumea nu-L vrea și-L respinge, va salva Biserica și o va lua sus. Duhul Sfânt va lua Biserica în răpire.

Noe a fost stăruitor deoarece știa că i-a vorbit Dumnezeu. Nu a contat cât a durat așteptarea, câți ani, el a știut că acela era Planul lui Dumnezeu.

Moise, un proroc fugar, cu multă educație, era atât de inteligent încât putea să învețe pe orice egiptean. El a încercat să pună concepția lui intelectuală peste programul lui Dumnezeu, dar nu a mers. Nici astăzi nu va merge, și ne îndreptăm într-o direcție greșită, biserica în general, pentru că încercăm să organizăm totul, într-un fel de program. Așa este.

Ați văzut că trezirea s-a domolit, mai pâlpaie doar ici și colo. Din ce cauză? Pentru că am băgat înăuntru programe omenești. Singura noastră preocupare de astăzi este să mergem la biserică, să aducem membri noi, să ridicăm clădiri mari, să susținem programe radio și alte lucruri de felul acesta.

Ne-am pierdut interesul pentru chinurile sufletești pe care ar trebui să le aibă creștinul. Le-am pierdut. Eu nu vorbesc despre creștinii adevărați, ci despre cei care pretind că sunt creștini.

Tot ce auziți astăzi este: evenimente importante, oameni care cheltuiesc milioane de dolari pentru lucruri mari și apoi propovăduiesc că venirea Domnului este aproape, chiar în generația aceasta. Păi, păcătosul de pe stradă nu te crede fiindcă faptele tale vorbesc mai tare decât cuvintele tale. Cu siguranță.

Ar trebui să mergem din casă în casă, din loc în loc, să predicăm, să strigăm și să-i silim pe oameni, încercând să câștigăm fiecare suflet pentru Împărăția lui Dumnezeu, să trimitem misionari în est, vest, nord și sud, și să facem tot ce putem pentru mântuirea oamenilor.

Astăzi auzim vorbindu-se tot timpul despre decizii luate. Deciziile sunt mărturisiri, iar mărturisirile sunt pietre. La ce îți folosește să aduni o grămadă de pietre, dacă nu ai o sculă de tăiat piatra care le poate tăia, Sabia cu două tăișuri a lui Dumnezeu, ca să-i faci fii și fiice de Dumnezeu?

Le lasă pe femei să umble îmbrăcate cu acele haine strâmte ca o piele și apoi se numesc creștine, iar bărbații se numesc slujitori ai lui Hristos. Biserica este căldicică, are o formă de evlavie, dar tăgăduiește puterea lui Dumnezeu. Și numesc aceasta „decizie”?

Noi avem nevoie de pietre tăiate în formă de fii și fiice de Dumnezeu. De ce să le rostogolească Dumnezeu dacă nu vrei să le tăiați? Ele trebuie să fie tăiate și potrivite în programul lui Dumnezeu prin daruri și chemări, și să stea în biserică așa cum ar trebui.

Moise a eșuat cu concepția lui intelectuală, la fel ca biserica de astăzi. Oamenii trăiesc mai departe așa. Intră înăuntru, fac o mărturie și își trec numele în registru. Luați o scrisoare și umblați cu ea înapoi și încolo. Dar voi trebuie să vă nașteți din nou și atunci veți aparține Acolo.

Noe a fost cât se poate de stăruitor, pentru că Îl auzise pe Dumnezeu.

Într-o zi, pe când se afla în spatele pustiei, acest proroc fugar a ajuns pe acele nisipuri sfinte, unde ar trebui să ajungă fiecare predicator. Nu contează câte diplome de doctorat are sau ce altceva, el nu are ce căuta să predice de la amvon până când nu stă pe acele nisipuri sfinte, doar el și Dumnezeu. El trebuie să aibă cu Dumnezeu o experiență pe care nici o știință din lume să nu o poată bate jos.

Ei pot să ia Cuvântul și să-L taie cum vor.

Diavolul se folosește de Cuvânt ca să-și taie propriul program, dar odată ce un om a fost pe acele nisipuri sfinte, acolo unde poate sta doar el și Dumnezeu, nici chiar toată știința din lume nu poate să mai ia acel lucru de la el, pentru că a fost acolo, s-a întâlnit cu Dumnezeu și știe ce s-a întâmplat.

Isus nu i-a lăsat pe ucenicii Săi să propovăduiască până nu s-au dus la Ierusalim ca să primească mai întâi Duhul Sfânt. Aceasta este experiența.

Când Moise a primit experiența rugului aprins, a devenit stăruitor. Dar înainte de aceasta, a fost suficientă o singură greșeală și a fugit din Egipt. Observați! Când era în afara voii lui Dumnezeu, el s-a dus și a omorât un om, ceea ce a fost împotriva lui, dar când a mers Dumnezeu cu el, a omorât un popor întreg, ceea ce a fost un lucru glorios. Aceasta este diferența.

Uneori când te întâlnești cu Dumnezeu te porți caraghios. Cu adevărat. Când s-a dus să elibereze poporul, Moise era un tânăr luptător plin de putere, însă a dat greș. Dar apoi a ajuns la aproape optzeci de ani și era cu capul pleșuv și cu barba lungă. Și ce s-a întâmplat?

A doua zi după ce s-a întâlnit cu Dumnezeu în rugul aprins, el a pus-o pe Sefora pe catâr, cu micuțul lor în brațe, iar el a luat un băț strâmb în mână, și cu privirea ațintită înapoi, a pornit la drum lăudându-L pe Dumnezeu.

Oamenii îl întrebau:

„Unde te duci, Moise?”

„Mă duc să cuceresc Egiptul,” răspundea el.

Ce era aceasta? Invazia unui singur om. De ce? Era stăruitor fiindcă s-a întâlnit cu Dumnezeu și știa că El a spus: „Eu voi fi cu tine!” Și a fost. Și ce s-a întâmplat? A biruit. De ce? El a putut să fie stăruitor pentru că Dumnezeu îi spusese: „Eu voi fi cu tine!” De aceea nu a contat nici un obstacol. Primul lucru cu care s-a confruntat când a ajuns în Egipt, a fost că a întâlnit pe cineva care a încercat să imite lucrarea pe care o făcea pentru Dumnezeu.

Așa cum am spus, într-o adunare veți găsi întotdeauna trei feluri de oameni: credincioșii, necredincioșii și formalistii sau prefăcuții. Aceștia pot fi găsiți peste tot. Și iată-i pe vrăjitorii aceia, aruncându-și toiegele pe jos ca să se prefacă în șerpi. În felul acesta, ei încercau să imite lucrarea Domnului făcută prin Moise.

Moise a făcut tot ce i-a poruncit Dumnezeu, așa că a rămas cât se poate de liniștit. Aleluia! Când ai făcut tot ce ți s-a cerut, Dumnezeu va face restul. Și ce s-a întâmplat? Șarpele lui Moise a înghițit șerpii vrăjitorilor. Acum aș vrea să-mi spuneți ce s-a întâmplat cu toiegele vrăjitorilor. Amin. Aceasta este. El era stăruitor.

Micuțul David era cel mai mic și mai neînsemnat de acolo. Generalul Saul era cu un cap mai mare decât toți bărbații din oștirea lui, iar Goliat i-a făcut o provocare. David era un băiat fără școală, cu o haină de blană în jurul mijlocului și cu o praștie la brâu, dar era stăruitor fiindcă știa că poate să-l înfrunte pe uriașul acela. Ce a produs acea vitejie în el? Faptul că posedea Ceva.

Odată am ținut o adunare pe un stadion de fotbal din Georgia. Eu am avut întotdeauna în minte o zicală care m-a încurajat în orice situație, și anume: „Nu contează mărimea câinelui din luptă, ci mărimea luptei din câine.” Aceasta este.

Tu nu trebuie să ai o diplomă de profesor, doctor în divinitate, dublu doctorat sau așa ceva. Tot ce-ți trebuie este curajul creștinesc însoțit de înțelegerea pe care ți-a dat-o Dumnezeu.

Așa cum am povestit în dimineața aceasta de

Hudson Taylor la care a venit un tânăr chinez și i-a zis:

„Domnule Taylor, tocmai L-am primit pe Hristos și inima mea arde pentru El, dar va trebui să aștept încă patru ani până îmi voi lua doctoratul și apoi voi vorbi despre El.”

Dar domnul Taylor i-a răspuns: „Nu aștepta până când lumânarea va fi arsă pe jumătate și abia atunci să-ți arăți lumina, ci du-te și fă-o acum!”

Eu m-am gândit: „Amin, așa este.” Nu aștepta până când se întâmplă cutare și cutare lucru... Frate, astăzi nu ne trebuie școli de teologie, ci avem nevoie de lumânări aprinse care să lumineze.

Ascultați-mă! Dacă nu știți prea multe, mergeți și spuneți cum s-a aprins lumina voastră. Las-o să-l aprindă pe celălalt, iar celălalt îl va aprinde pe altul și astfel vom avea o nouă întoarcere la Cincizecime. Așa este.

Imediat ce s-a aprins, du-te și spune și altcuiva cum s-a aprins. Necazul este că uneori seminariile scot toată Lumina din voi. Așa este.

Fiți stăruitori! Spuneți și altora cum s-a aprins. Spuneți: „Stăteam acolo și deodată a căzut Duhul Sfânt peste mine. Dacă vei face același lucru, și se va întâmpla și ție la fel.” Atât să spui! Spune cât știi și este suficient.

David a știut că Dumnezeu l-a ajutat să omoare leul sau ursul cu praștia aceea, și a văzut ce se petrecea acolo. Dumnezeu vorbea în inima lui și îi spunea că-i va da biruință asupra aceluia uriaș, așa că a fost stăruitor. Dar unul din frații lui i-a zis: „Te știu eu pe tine, neastâmpăratule! Du-te și păstorește oile!” Dar Dumnezeu avea o altă însărcinare pentru David, iar el a fost stăruitor până când l-a omorât pe Goliat.

Samson nu avea decât o falcă de măgar. Ați văzut vreodată o armură filisteană? Coiful era făcut din aramă groasă de 1,5-3,8 centimetri, și cred că știți cu toții cum arată o falcă uscată de

măgar. Păi, la o simplă atingere de un asemenea coif, acea falcă de măgar s-ar sfărâma în mii de bucățele. Dar Samson putea simți pe spate cele șapte șuvițe de păr, și aceasta era tot ce trebuia să simtă. Și ce s-a întâmplat? Duhul Sfânt a venit peste el și a bătut o mie de filistenii doar cu acea falcă de măgar. El era stăruitor, fiindcă știa că acele șuvițe stăteau acolo ca un legământ, și Dumnezeu era cu el. Da, domnilor! Samson putea să fie stăruitor.

Despre Ioan Botezătorul nu avem multe mărturii. Știm doar că tatăl lui a fost preot și că el și soția lui erau înaintați în vârstă. Trebuie să fi fost greu pentru această familie, fiindcă se gândeau că nu mai apucă să-și vadă fiul intrând în slujbă. Dar ei știau că făgăduința primită era de la Dumnezeu. Și ei au murit când Ioan era încă micuț.

În ce-l privește pe Ioan, în loc să meargă la același colegiu și să urmeze aceleași școli ca și tatăl lui, să învețe cum să sărute bebelușii, cum să căsătorească tinerii sau să îngroape morții, s-a dus în pustie pentru că el trebuia să țină cu ambele mâini Sabia cu două tăișuri și să fie în luptă pe câmpul de luptă, ceea ce nu-i permitea o experiență seminaristică. El nu a învățat cum să amestece toate crezurile, pentru că dacă ar fi învățat aceasta, atunci aceasta le-ar fi adus oamenilor.

Dar s-a dus și a stat în pustie, deoarece urma să-L prezinte pe Mesia. Și a stat acolo până când Dumnezeu i-a spus cum va fi Mesia cel așteptat. Și dacă Ioan a făcut aceasta, cu cât mai mult ar trebui să studiem noi ca să vedem ce trebuie să facă Duhul Sfânt când va veni astăzi. Cum se va purta? Cum va fi? Astăzi, noi suntem clătinați de tot felul de învățături și doctrine, injecții și lichid de îmbălsămare, etc., și nu mai studiem, ci mergem pe presupunere.

„A presupune” înseamnă „a te aventura fără să ai autoritatea adevărată.” Nu faceți presupuneri despre Dumnezeu, ci luați Cuvântul Lui și mergeți mai departe, pentru că Dumnezeu are programul așezat aici, și El ne-a spus mai dinainte prin prorocii Lui ce se va întâmpla în timpul acesta.

Ioan a stat acolo până când i-a spus Dumnezeu să plece, iar atunci a mers afară și a spus: „Eu sunt premergătorul, eu sunt cel despre care a vorbit Isaia, eu sunt glasul care strigă în pustie.”

Fără îndoială că vreun prezbiter de district, vreun Caiafa sau un episcop, a venit la el și i-a zis: „Să știi că noi am crezut că episcopul Jones va fi Mesia. Sunt sigur că el...”

Este aceeași greșeală pe care a făcut-o biserica cu privire la noile chei. Isus i-a dat cheile Împărăției lui Petru și Biserica le-a avut, dar ce au făcut când le-au folosit pentru prima dată? L-au ales pe Matia în locul lui Iuda, dar nu a funcționat. Nu este scris nicăieri despre aceasta, dar Dumnezeu a ales un evreu cu nasul coroiat și cu temperamentul mai nervos și a spus: „Îi voi arăta lucrurile pe care le va suferi pentru Mine.” Dumnezeu trebuie să facă lucrurile, nu omul.

Deci, Ioan nu și-a permis să meargă să ia o injecție teologică de la seminar, ci a trebuit să aștepte acolo fiindcă Dumnezeu i-a spus: „Când vei merge acolo, va fi așa și așa, dar să nu le dai atenție, deoarece adevăratul Mesia va avea semnul lui Mesia și tu îl vei vedea. Duhul va coborî din cer, ca un porumbel, și Se va așeza deasupra Lui. Acela este Mesia.”

Ioan a fost stăruitor și a știut că El avea să vină în generația lui, de aceea nu a construit școli mari, nici nu i-a chemat pe oameni la marile seminare ale vremii. Dar ce a făcut? A fost sigur de ceea ce i s-a spus, de aceea a zis: „*Printre voi este Unul...*” Amin. „*Voi nu-L cunoașteți, dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt. Știu că El este aici.*”

Aleluia! Și noi putem spune același lucru în seara aceasta, deoarece prin semnele Duhului Sfânt știm că același Duh Sfânt care a căzut în ziua Cincizecimii este aici; același lucru pe care a promis Dumnezeu că-l va face.

Ioan era sigur și știa care va fi semnul lui Mesia. El a fost stăruitor fiindcă L-a cunoscut, iar într-o zi, când a venit jos printre ei, a spus: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.*” (Ioan 1.29).

Femeia despre care am citit, era grecoaică dar a auzit de Isus. Și credința vine, cum? Prin auzire, prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ea era grecoaică, din alt popor, din altă rasă și avea o altfel de credință, dar vedeți, credința

găsește resurse pe care ceilalți nu le văd. Credința ei a găsit asemenea resurse. Astfel, în urma auzirii, ea a știut și a trebuit să ajungă acolo.

Conform Evrei 4.12, „Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri.” Noi știm aceasta. Și credința ține acea Sabie.

Nimic altceva nu poate ține Sabia Bibliei decât credința în Dumnezeu. Aceasta o produce. Poate brațul credinței este mai slab, poate poți să-ți faci cale până la neprihănire; poate poți tăia îndeajuns de mult încât să poți merge la biserică, dar brațul puternic al credinței poate să-și facă drum până la botezul cu Duhul Sfânt; poate să-și facă drum până la vindecarea divină, până la daruri, la semne și minuni; poate tăia până la fiecare făgăduință a lui Dumnezeu, fiindcă acestea vin din Cuvântul lui Dumnezeu.

Femeia a avut multe piedici, dar credința nu a avut niciuna. Așa este. Dacă credința ta nu are nici o piedică, este cu totul altfel. Femeia avea piedici, dar credința ei nu avea niciuna. Credința nu cunoaște piedici, ea știe un singur lucru: ținta ei. Aceasta-i tot.

Poate cineva i-a spus: „Stai puțin, tu ești grecoaică, deci nu ai nici o treabă cu...” „Tu ești metodist, deci ce treabă ai cu penticostalii aceia?” „Ești baptist, deci nu ar trebui să mergi acolo.” Dar pe ea nu a putut s-o oprească nimic, fiindcă era stăruitoare, era foarte perseverentă.

Poate a venit la ea un alt grup, și i-a spus: „Draga mea, nu știi că zilele minunilor au trecut?” Dar aceasta nu a oprit-o. De ce? Pentru că a fost apucată de credință și a devenit stăruitoare; a dorit să meargă oricum.

Un alt grup a venit la ea. De data aceasta erau niște femei din adunare care spuneau: „Draga mea, soțul tău este diacon în biserică. Dacă te duci acolo, te va părăsi. Asta-i tot. În familia ta va urma un divorț.”

Dar credința ei s-a prins de ceva, de Cuvântul lui Dumnezeu și ea s-a dus oricum. Ea era perseverentă și nu a acceptat nici un „Nu!” Credința ei s-a prins de ceva. Aș vrea să se întâmple acest lucru și în seara aceasta, cu fiecare dintre noi, deoarece credința nu

știe altceva decât adevărul. Aceasta-i tot.

Poate acolo a mai venit un grup care zicea:

„Toți vor râde de tine. Vei fi numită holly-roller. Dacă te duci printre ei se va spune că ești unul dintre ei. Dar știți ceva? Ea era stăruitoare și voia să meargă, indiferent cum ar fi fost numită. Credința s-a prins tare.

Poate comitetul bisericii ei a venit la ea și

i-a spus: „Știi ce, dacă te duci acolo, te vom da afară din biserică.” Dar ea era încă stăruitoare; voia să meargă oricum, indiferent ce spunea cineva.

Și în final a ajuns. Ea a ajuns la Isus și

s-a gândit că totul s-a încheiat. De multe ori, dacă sunt binecuvântați de Dumnezeu

și au o adunare frumoasă, manifestarea credinței sau dacă le vorbește Dumnezeu sau îi cheamă afară, oamenii se gândesc: „O, aceasta este!” Dar să nu uitați că vor fi și dezamăgiri, pentru că Dumnezeu îl încearcă pe fiecare copil care vine la El.

Deci, când a ajuns la Isus, ea a crezut că

totul s-a sfârșit, dar El s-a întors, și spre marea ei dezamăgire, i-a zis: „Eu nu am venit pentru rasa ta!” Deci, ce a primit de la acest Isus din Nazaret după ce a trecut de toate barierele și i-a înfruntat pe toți cu credința ei?

Dar, chiar dacă imediat după ce a ajuns la El și a început să strige după El, Isus n-a băgat-o în seamă, ea nu a dat înapoi. În final, El s-a întors spre ea și i-a zis: „Eu nu sunt trimis pentru poporul tău, ci pentru oile pierdute ale casei lui Israel!”

Ce

muștrare! Dacă ea ar fi fost dintre penticostalii noștri, ar fi spus: „Ei bine, dacă Se poartă așa...” Și încă ceva: El a spus că poporul ei sunt câini. Aceasta era chiar nesimțire! Nu ar fi clătinat un penticostal? El ar fi spus imediat: „Lăudat să fie Dumnezeu! Voi merge la Adunarea lui Dumnezeu sau la Biserica lui Dumnezeu. Îi las pe toți și mă duc la bapțiști, iar dacă nu mă primesc, mă duc la prezbiterieni!” Și presupun că la final sfârșește printre catolici. Vedeți? „Pe mine nu mă face nimeni câine! Nu, nu!”

Da, El a numit-o câine: „Eu nu sunt trimis la

rasa ta de oameni, ci sunt trimis doar la evrei. Oricum, cei din poporul tău

sunt doar niște câini!” Hmmm! Dar ea a stat neclintită. O, îmi place aceasta! Acum mă simt bine. Amin.

Îmi place aceasta. Nu conta câte obstacole se ridicau, ea se ținea tare în credință. Atunci primești ceva, frate. Amin. Atunci nimic din lume nu te mai poate clătina. Așa este. Ea s-a ținut tare, indiferent ce a spus cineva. Chiar și atunci când Isus a zis: „Eu nu am fost trimis la poporul tău care oricum este o grămadă de câini! Nu voi lua pâinea de la copii ca s-o arunc la câini!”, ea a rămas neclintită.

Femeia aceasta nu era o plantă de seră, un hibrid, așa cum sunt snopii moderni de astăzi. O plantă de seră trebuie dădăcită; trebuie stropită tot timpul, trebuie bătută pe umăr. Dar o plantă adevărată va ieși viguroasă prin puterea naturii și nu trebuie s-o tot stropești pentru că nu are dăunători. Amin.

Pe acești hibridi trebuie să-i bați tot timpul pe umăr. Astfel, dacă nu-i vor metodiștii, îi vor accepta baptiștii; dacă nu-l vor aceștia, îl vor ceilalți, de aceea nu au nici o credință.

Ea nu era o plantă de seră. Nu, domnule. Ea știa de ce a venit și ținea tare la ceea ce avea ca să aibă biruință. Amin. Amin. Îmi place aceasta. Da, domnilor. Ea nu era un snop modern ca cei de astăzi, și a stat neclintită.

Ea a admis că ceea ce a spus Isus era adevărat. Uau! „Da, sunt un câine.” Amin. Credința... Ascultați! Isus era Cuvântul. Astfel, dacă ai o credință adevărată, ea va admite întotdeauna că Cuvântul are dreptate. Da, credința acceptă adevărul.

Astfel, femeia a spus: „Este adevărat.” Ea a acceptat că El avea dreptate. Credința face întotdeauna aceasta. Ea avea ceva mai tare decât toată generația aceea de evrei; s-a prins de Ceva tare și nu i-a mai dat drumul. În ea era Ceva care îi dădea impuls și știa că cererea ei va primi răspuns favorabil. Chiar dacă era numită câine sau altcumva, chiar dacă era dată afară, ea se ținea de Ceva și știa că cererea ei va fi rezolvată.

Dumnezeule, ai milă de generația aceasta păcătoasă! Apucați-vă tare! Dacă acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, atunci

fiecare Cuvânt este adevărat. Trăiți prin El și muriți prin El, iar Duhul Sfânt va puncta fiecare făgăduință cu un „Amin!” Așa este.

Ea s-a ținut tare și a spus: „Este adevărat, Doamne. Nu sunt vrednică. Sunt o grecoaică, nu sunt din poporul Tău, sunt un câine. Eu nu vin să mă dădăcești și să se pună mâinile peste mine. Nu gândesc ca Naaman care a spus: „Sigur își va pune mâinile peste mine și lepra va pleca!”

Dar prorocul i-a spus: „Du-te și cufundă-te în Iordan!” Oh!

Vedeți? Din cauza aceasta pierd oamenii făgăduința: pentru că vor să obțină acel lucru după cum gândesc ei, dar Dumnezeu îl va da așa cum vrea El. Există o cale dată, iar noi trebuie s-o urmăm pe aceea. Asta-i tot, pentru că Dumnezeu lucrează în felul Lui.

Deci, femeia a spus: „Este adevărat, Doamne, sunt un câine, tocmai m-ai numit așa, dar și câinii se hrănesc cu firimiturile care cad de la masa stăpânului.” Îți mulțumesc, Doamne. Ea dorea firimiturile. Ce diferență față de penticostali! Știți care este problema cu penticostalii? Au văzut prea multe și totul a devenit obișnuit. Aceasta este problema și cu noi, americanii.

Când am fost în India, am văzut cum stăteau acolo mamele acelea moarte de foame, cu copilașii lor cu burțile umflate de foame. Acolo nu poți vedea decât foamete și moarte. Iar la noi este atâta mâncare aruncată la gunoi că ar putea să-i hrănească cu ea pe toți. Le vezi pe femeile de aici cum se duc în oraș și plătesc opt dolari pentru o gustare de după-amiază, pe care o aruncă imediat după aceea la gunoi. Aceasta i-ar hrăni pe copiii aceia flămânzi. Și mai spunem că suntem o națiune creștină!

Penticostalii se duc înapoi și încolo și văd ce face Oral Roberts, apoi se întorc și văd cum lucrează Dumnezeu prin celălalt, dar tot ce fac este că stau jos și iau totul ca pe ceva obișnuit.

Odată, un poet englez s-a întâlnit cu un marinar bătrân care venea dinspre mare. Poetul scrisese o mulțime de poezii despre mare, iar marinarul l-a întrebat:

„Încotro mergi, om bun?”

„Mă duc să văd marea,” a răspuns poetul.

„Încă nu am văzut-o niciodată și tot ce am scris despre ea, am învățat din cărți. Dar nu am văzut-o niciodată și tânjesc să simt în nări briza ei sărată și să-i văd valurile înspumate; să văd cerul albastru reflectat în apele ei albastre și să aud țipătul pescărușilor.”

Atunci bătrânul lup de mare, și-a scos pipa din gură, a scuipat și a spus: „Am trăit cincizeci de ani pe mare, dar nu am văzut nimic emoționant în ea.”

De ce? A văzut-o de atât de multe ori încât totul a devenit ceva obișnuit. La fel este și cu oamenii de astăzi... În aceste zile din urmă, ei văd că Hristos face, prin Duhul Sfânt, exact ceea ce a spus că va face înainte de venirea Sa, văd lucrurile care se întâmplă și spun: „O, foarte bine! Este chiar foarte frumos.”

O, vai, aceasta ar trebui să ne cutremure inimile, ar trebui să ne facă stăruitori să ducem Mesajul la oameni înainte de a fi prea târziu.

„Doamne, aștept doar firimituri.” Să nu uitați că ea nu văzuse nici o minune. Era grecoaică și auzise că Isus a făcut minuni. Astfel, s-a gândit că dacă El a putut să facă o minune cu cineva, Dumnezeu care este Creatorul tuturor lucrurilor și a tuturor oamenilor, poate face aceasta și pentru ea.

Femeia nu văzuse nici o minune, dar credea.

Noi le vedem făcându-se zi de zi și seară de seară, dar ea nu văzuse niciuna.

Ea era ca și curva Rahav când au venit iscoadele. Rahav nu le-a zis: „Stați puțin! Mai întâi vreau să mă duc să-l văd pe Iosua. Vreau să văd ce haine poartă, cum își piaptăna părul și cum face o minune.” Ea nu a spus așa ceva. Nu! De aceea a fost neprihănită: pentru că a acceptat prin credință.

Femeia a spus: „Am auzit, și vreau ca Dumnezeu să fie și Dumnezeul meu.” Amin. Ea a auzit și a crezut, iar Dumnezeu a

acționat. Ea a știut că era Dumnezeu fiindcă a văzut semnul unui Dumnezeu care putea birui orice putere din lume, și a fost gata să-L primească. Da.

Și priviți ce a făcut Isus. El i-a zis:

„Pentru că ai spus aceasta...” Vedeți, ea s-a apropiat corect de darul lui Dumnezeu. Tu trebuie să te apropii corect. Când stai acolo, când ești în biserică, când stai la altar, sau oriunde te afli, tu trebuie să te apropii de Dumnezeu în felul corect.

Credința admite întotdeauna adevărul.

Haideți să vorbim puțin despre Marta. Noi am crezut întotdeauna că ea se îngrijea numai de treburile casei și să fie casa curată când va veni Isus. Maria era mai leneșă: ea doar stătea și asculta. Desigur, Isus a spus că ea a ales partea mai bună, dar Marta și-a arătat culoarea, ce avea în inimă. Ea a știut că Isus era Fiul lui Dumnezeu și a crezut aceasta.

Fără îndoială, ea a citit mult din Biblie. A citit și despre femeia sunamită care era deja în vârstă. Ea a pregătit o odaie pentru prorocul lui Dumnezeu, fiindcă i-a spus bărbatului ei: „Cred că sfântul acela va trece pe aici. Te rog să pregătești o odaie în care să se poată odihni. Astfel, dacă vine când nu suntem acasă, el poate intra acolo și să se odihnească, fiindcă îi vom da o cheie.” Prin aceasta, ea arăta bunătate.

Și Elisei a binecuvântat-o și i-a spus că va avea un fiu. Când copilul avea vreo doisprezece ani a făcut o insolație puternică și a strigat: „Capul meu, capul meu!” Tatăl lui l-a luat și l-a dus la mama lui care l-a ținut în brațe până seara când a murit.

Priviți la credința acelei femeie! Ea l-a luat și l-a așezat în patul prorocului, apoi a spus: „Pune șeaua pe măgar și să nu te oprești până nu-ți voi spune eu!” Și a luat-o pe munte în sus, până la peștera în care stătea Elisei.

Dumnezeu nu le spune prorocilor tot ce vor ei să știe, ci le spune doar cât vrea El. Astfel, Elisei s-a uitat și i-a zis lui Ghehazi: „Iată că vine sunamita și este tare amărâtă. Nu știu ce s-a întâmplat pentru că Dumnezeu a ascuns acest lucru de mine.” Când a ajuns la el, Elisei a

Întrebat-o: „Ești bine? Bărbatul tău este bine? Fiul tău este bine?” Și priviți ce i-a răspuns ea: „Totul este bine.” Amin.

Ea era în prezența unui om care era slujitorul, reprezentantul lui Dumnezeu, a omului care a putut face o minune cu ea, fiindcă era o femeie trecută, și bărbatul ei era bătrân. Totuși, el i-a binecuvântat în Numele Domnului Dumnezeu, apoi a văzut o vedenie și i-a spus că va ține în brațe un fiu. Și așa a fost. Astfel, femeia știa că Elisei era un om al lui Dumnezeu.

Și când a ajuns la el, i-a spus: „Totul este bine.” Amin. „Totul este bine,” după care a început să-i spună necazul ei.

Atunci Elisei i-a zis lui Ghehazi: „Ia toiagul meu,” fiindcă știa că orice atingea era binecuvântat. Eu nu știu dacă femeia credea sau nu credea aceasta, însă cred că de aici a luat Pavel ideea de a pune șorțuri și batiste de pe trupul lui, peste oamenii bolnavi.

Deci Elisei a spus: „Ia toiagul meu, încinge-ți coapsele, iar dacă cineva îți va vorbi, să nu-i răspunzi nimic, ci du-te și pune acest toiag peste copilul mort!”

Dar credința femeii nu era în toiag, ci în proroc, fiindcă nu toiagul i-a vorbit, ci prorocul. Deci ea era stăruitoare și a spus: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi!*” (2Împărați 4.30).

O, îmi place aceasta! Dacă oamenii s-ar apuca de Duhul Sfânt, Reprezentantul lui Dumnezeu de astăzi pe pământ și s-ar ține tare de El: „Nu-ți voi da drumul...” poate am avea o luptă așa cum a avut Iacov o noapte întreagă, dar am primi ceea ce am cerut. Ține-te tare și fii stăruitor! Ea s-a ținut de el până când a primit ce a cerut.

Poate Marta a citit întâmplarea aceea și știa că Dumnezeu era în Prorocul acesta, că Isus era Omul aceluia ceas. Cu siguranță, Dumnezeu era în Fiul Său dacă fusese în prorocul Său. Astfel, Marta s-a dus în adunare, iar când s-a întâlnit cu El... Ea L-ar fi putut certa pentru că a trimis după El și nu a venit. Lazăr era deja mort de patru zile și mirosea. Ea a auzit că El a venit, așa că a lăsat totul deoparte și a alergat să-L întâmpine. Chiar

dacă El nu a venit când L-a chemat, deci a refuzat-o, ea s-a dus să-L întâmpine. Vedeți? Era stăruitoare.

Marta a alergat la El și I-a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!

Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.21-22).

Ei bine, așa se obține ceva! Așa ar trebui să fii și tu adunare cu păstorul tău, fiindcă atunci Dumnezeu va răspunde negreșit. Așa este. Trebuie să vă apropiați în mod corect de darul lui Dumnezeu, cu respect. Darul predicatorului este slujba lui. În Trup sunt cinci daruri duhovnicești; cinci daruri duhovnicești date mai dinainte pentru Biserica lui Dumnezeu. Știu că în trup sunt nouă daruri, dar acestea cinci sunt daruri ale slujbei lui Dumnezeu: apostoli, proroci, învățători, păstori și evangheliști, iar noi trebuie să-i respectăm dacă așteptăm ceva de la Dumnezeu.

Deci, Marta a alergat drept la El și I-a spus: „

„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!

Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”

Îmi place aceasta. Chiar dacă doctorul spune că ai cancer și nu te mai poți face bine, „...*Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”* Și El stă la dreapta Majestății, un Mare Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre, fiindcă trăiește să facă mijlocire pentru noi. Hainele Lui pline de sânge sunt înaintea altarului lui Dumnezeu, pentru că El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre.

Credința ta poate să-L atingă. El Se poate folosi de slujba din biserică și să vorbească prin buzele acelea. El face aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci când a fost pe pământ. A promis că

le va face, și le face. Amin. De ce nu putem fi stăruitori?

Acum observați. Marta a spus: „...*Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.*” Vedeți? Chiar dacă El a refuzat-o, ea a spus: „Tot ce vreau este o rugăciune, fiindcă *știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.*”

Credința începea să se întâlnească cu Dumnezeu. Este ca și cum ai pune negativul și pozitivul împreună și vei avea lumină foarte curând. Și priviți ce s-a întâmplat.

El i-a spus: „*Fratele tău va învia.*”

„Da, Doamne,” a răspuns ea, „el va învia în ziua de apoi, la învierea generală, pentru că a fost un băiat bun.”

Atunci Isus a lămurit-o. Vedeți, lucrurile au început să se întâmple. Marta a început să transpire, la fel ca Noe și ca femeia despre care am vorbit, ca grecoaica din textul nostru.

El i-a spus: „*Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*”

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

Și ea a răspuns: „*Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume. Cred că ești Fiul lui Dumnezeu și că trebuie să se întâmple ceva. Cred că ești Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină pe pământ.*”

Odată, am fost oprit de o femeie care mi-a spus:

„Frate Branham, în toată propovăduirea ta este o singură greșeală.”

„Mulțumesc. Este foarte bine dacă am o

singură greșeală.”

„Aceasta este că te lauzi prea mult cu Isus.”

„Nici nu mă laud cât ar trebui,” am răspuns eu.

„Vezi tu, frate Branham, este o problemă...”

Biserica ei nu crede că El este divin.

Ei cred că El este doar un proroc, dar dacă este numai un proroc, suntem pierduți. Dacă este cu ceva mai puțin decât Dumnezeu, suntem pierduți. Așa este. Da El este cu siguranță Dumnezeu.

Deci ea a spus: „Tu îl faci divin, dar El nu a fost divin.”

„Dar El a fost divin.”

„Spui că crezi Biblia,” a continuat ea.

„Da, o cred.”

„Dacă îți dovedesc cu Biblia că El nu a fost divin, vei accepta aceasta?”

„Dacă Biblia spune că El nu a fost divin, voi accepta, dar tu nu poți dovedi așa ceva.”

„Îți voi dovedi,” a insistat ea.

„Bine.”

„În Ioan 11, Biblia spune că Isus S-a dus la mormântul lui Lazăr și a plâns. Dacă era divin, nu putea să plângă.”

„Doamnă, argumentul tău este mai slab decât supra făcută din umbra unui pui mort de foame. Acesta este singurul argument pe care mi-l poți aduce? Păi, El a fost divin! El a fost atât Om cât și Dumnezeu. A fost Om când a plâns, dar când a stat lângă mormântul lui Lazăr, care era mort de patru zile, și a spus: „Lazăre, ieși afară!”, iar omul a înviat, s-a ridicat în picioare și a ieșit afară, atunci El a fost mai mult decât un om.”

Cu siguranță.

El a fost Om în ziua aceea când a coborât de pe munte și l-a fost foame, dar nu a avut ce să mănânce. El a fost om când a flămânzit, dar când a luat cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele cinci mii de oameni, a fost mai mult decât un om; Acela a fost Dumnezeu Creatorul.

A fost Om în ziua aceea când a adormit jos în corabie, deoarece era obosit și cu buzele crăpate de la atâta predicat. Vocea îi era răgușită și s-a pus să doarmă puțin, dar iată că zeci de mii de diavoli ai mării au jurat că în noaptea aceea îi vor îneca, pentru că au văzut că El Și-a pus capul pe pernă și dormea în corabie. Era un Om când dormea răpus de oboseală.

Dar când l-au trezit, iar El a stat acolo cu un picior pe marginea bărcii, s-a uitat în jur și a spus: „Taci și liniștește-te!”, vânturile și valurile l-au ascultat și s-au potolit. Atunci a fost mai mult decât un om, a fost Dumnezeu în om. El era divin; era mai mult decât un proroc; era Dumnezeul Proroc; Dumnezeu într-un om, IahVeh făcut trup ca să ia boldul morții asupra Sa.

El a fost Om când a strigat după îndurare pe cruce. Așa este. Dar în ziua de Paști, în dimineața când a rupt pecetea morții, iadului și mormântului, a înviat și a spus: „Eu am fost mort, dar sunt viu în vecii vecilor,” a fost mai mult decât un om.

Toți oamenii care au trăit pe pământ au crezut aceasta, iar poetul a spus:

Trăind, El m-a iubit;

Murind, El m-a salvat;

Îngropat, El mi-a luat păcatele,

Înviind, El m-a făcut neprihănit pe veci

Și într-o zi, El va veni. O, ce zi măreață!

Eddie Perronet a scris despre venirea Lui și

a spus:

Toți să mărească puterea Numelui lui Isus,

Îngerii să-L preamărească

Și să aducă coroana Împărătească

Să-L încoroneze ca Domn al tuturor.

Acela era Dumnezeu manifestat în trup. Sigur.

Ce spunea despre El oarba Fanny Crosby? Ea a spus:

Nu trece pe lângă mine, Bunule Mântuitor!

Ascultă umila mea strigare.

În timp ce îi chemi pe alții,

nu uita nici de mine,

Căci Tu ești mângâierea mea,

Ești mai mult decât viața pentru mine

Pe cine să am pe pământ mai scump decât pe

Tine,

Sau în cer pe cine să am, decât pe Tine?

Amin.

El a fost mai mult decât un om, a fost

Dumnezeu. Da, domnilor. Marta a fost stăruitoare până când a primit ce a cerut.

În urmă cu vreun an, eram la Tabernacol și

voiam să vorbesc puțin. Eram foarte obosit. Acolo a venit o femeie de undeva

din California. Poate este aici în seara aceasta. Dacă este, aș vrea să ridice

mâna. Ea era bolnavă și a fost adusă înăuntru de niște bărbați. Avea o tumoare

ieșită în afară, așa, care cântărea între douăzeci și două și douăzeci și șapte

de kilograme. Femeia era într-o stare jalnică și oamenii au trebuit s-o aducă

pe sus.

De obicei, când vin la tabernacol sunt foarte obosit și nu mă rog pentru bolnavi. Eu vin, vorbesc în biserică și plec. Dacă nu mă înșel, aici sunt unii frați din Jeffersonville, care au ajutat să fie dusă femeia aceea înăuntru. Eu am ieșit pe ușa din spate, dar ea era stăruitoare. Ei i-au spus: „Fratele Branham nu se roagă pentru bolnavi deoarece este prea obosit. Mai așteaptă câteva zile, pentru că nu putem să-l chemăm să se roage.”

„Dar nu pot să mai aștept,” a răspuns ea.

Astfel, i-a rugat pe câțiva dintre diaconi și administratori să o ducă la ușa din spate. Când am terminat de vorbit, eu am ieșit pe ușa din spate, iar când am trecut pe lângă ea, femeia m-a prins de pantalon și m-a ținut strâns. Mi-am pus mâinile peste ea și în câteva minute... Tu ești sora aceea? Uitați-o acolo. Nu mai are nici un semn de tumoare. Pur și simplu s-a dizolvat când m-am rugat pentru ea, pentru că Dumnezeu a vindecat-o. Ce era aceasta? Stăruință, perseverență. Ea a crezut și a stat neclintită. Aceasta trebuie! Trebuie să fii perseverent, să ai ceva de care să te ții.

Când Mica a stat în fața lui Ahab și Iosafat...

De ce să vrea un om al lui Dumnezeu să facă o alianță cu un fățarnic ca acela? Iosafat a ajuns într-un anturaj greșit, așa cum se întâmplă cu mulți oameni care se duc printre necredincioși, societăți evanghelice și treburi din acestea. El a spus: „Sigur, normal că ar trebui să mergem acolo sus la Ramotul din Galaad.”

Ahab a adunat patru sute de proroci bine educați, iar ei au venit și au spus cu toții: „Suie-te, pentru că Domnul este cu tine.”

Zedechia s-a dus, și-a adus niște coarne și a spus: „Cu coarnele acestea îi vei bate! Iosua a împărțit țara și Ramotul din Galaad este al nostru.” Aceasta suna bine, suna logic: „Îi vei scoate afară din țară cu coarnele acestea!”

Dar este ceva într-o biserică... El mișcă inima unui bărbat care este un om al lui Dumnezeu. Astfel, Iosafat a zis... Priviți! Patru sute spuneau același lucru într-un glas, iar Ahab a zis: „Acest lucru trebuie să fie corect. Noi suntem evrei.” Izabela domnea împreună cu Ahab.

Vedeți? „Priviți, aici sunt patru sute de proroci care spun să ne suim, așa vorbește Domnul!”

Dar lui Iosafat ceva nu-i suna bine, așa că a zis: „Nu mai aveți încă unul?”

„Încă unul? Pentru ce îți mai trebuie încă unul, când avem aici un seminar întreg, episcopul și toți ceilalți. La ce ne mai trebuie încă unul?”

„Și totuși, nu mai este încă unul?”

„Ba da, mai este unul, dar pe acela nu-l suport!”

„Să nu vorbească așa împăratul. Cheamă-l aici.”

„Este Mica, fiul lui Imla, dar îl urăsc pentru că întotdeauna procește numai de rău!”

O, da, el seceră grâul și îl separă de pleavă. Vedeți, toți vor să fie mângâiați și bătuți cu mâna pe umăr. De aceea avem atâtea plante de seră care trebuie stropite și dădăcite. Creștinismul este dur, iar Evanghelia trebuie mănuită cu mâinile goale, nu cu mănuși eclesiastice. Cu mănuși albe și moi de femei, nu de bărbați. Ascultați-mă, fraților! Cuvântul trebuie mănuit așa cum este scris, nu cu niște dogme de seminar în El, ci așa cum este scris aici!

Astfel, ei au trimis la Mica niște diaconi și i-au zis: „Uite ce este, Mica, noi te vom primi înapoi în asociație, dacă vei spune exact ce spune episcopul și restul.” Vedeți? Ei stăteau de vorbă cu cine nu trebuia, fiindcă Mica știa că trebuia să se încreadă în Dumnezeu.

Astfel, el le-a spus: „Viu este Domnul că voi spune numai ce-mi va pune El pe buze.” O, frate! Seminar sau ne-seminar, cooperare sau ne-cooperare, „voi spune numai ceea ce-mi va pune Domnul pe buze.”

El a lăsat noaptea aceea să treacă, iar a

doua zi a spus: „*Suie-te, dar văd Israelul risipit ca o turmă care nu are păstor.*”

Atunci marele episcop Zedechia l-a lovit peste obraz și l-a întrebat pe Mica: „*Pe unde a ieșit Duhul lui Dumnezeu din mine ca să-ți vorbească?*”

Și Mica a spus: „*...Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie și toată oștirea cerurilor stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui.*”

Și Domnul a zis: „*Cine va amăgi pe Ahab ca să se suie la Ramot din Galaad și să piară acolo?*” Și au răspuns unul într-un fel, altul într-altul.

Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: „*Eu îl voi amăgi.*”

Domnul i-a zis: „*Cum?*” „*Voi ieși, a răspuns el, și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.*” (1Împărați 22.14,17,19-24).

Tu spui: „*Frate, cum putea un om să spună că este greșit?*”

Păi, vedenia lui Mica era conform Cuvântului.

Cuvântul lui Dumnezeu fusese deja vorbit de proroc, deoarece Cuvântul Domnului vine întotdeauna la proroci. Astfel, dacă prorocul Ilie l-a blestemat pe Ahab și i-a spus că sângele lui va fi lins de câini, cum putea să binecuvânteze Mica ceea ce a blestemat Dumnezeu? Deci vedenia era după Cuvânt.

Odată, un frate lucrător mi-a scris o scrisoare și mi-a spus: „*Cum poți să știi că-ți vorbește Dumnezeu și nu diavolul?*”

„*Cercetez totul prin Cuvânt,*” i-am răspuns eu, „*iar dacă nu este scris în Cuvânt, este greșit, indiferent cât se prezintă de bine.*”

În Vechiul Testament, ei aveau o metodă de a

afla dacă un proroc sau un visător spunea adevărul: îl duceau în templu și îl puneau înaintea lui Urim și Tumim. Astfel, dacă Urim și Tumim reacționa și acel conglomerat de lumini, ca luminile curcubeului, străluceau, Dumnezeu confirma că acel proroc sau văzător spune adevărul. Dar dacă nu confirma acel lucru, atunci indiferent cât părea de real, era greșit. Vedeți? Dumnezeu răspundea întotdeauna supranatural.

Acea preoție a luat sfârșit și acel Urim și Tumim a fost ridicat, dar avem și noi astăzi unul, iar acesta este Biblia. Dacă un predicator sau oricine altcineva, predică vreo învățătură în afara acestei Biblii, este greșit. Nu contează cât pare de real, nici cât de bine arată, este greșit. Lăsați-l în pace! Așa a așezat Dumnezeu lucrurile și așa trebuie să le acceptăm și să le credem. Da.

Desigur, orbul nu putea să se contrazică cu ei, dar era stăruitor. El știa că odată a fost orb, dar acum vedea. Da, el știa un singur lucru și era stăruitor. Ei i-au spus mamei și tatălui său: *„Oricine Îl va mărturisi pe acest proroc din Galilea, va fi dat afară din sinagogă.”* (Ioan 9.18-25).

Deci acest om s-a prins de ceva. Lui i s-a întâmplat ceva și era stăruitor. Și el le-a spus acelor preoți: „Este ciudat că s-a întâmplat ceva ce poate să facă numai Dumnezeu. Și nu s-a întâmplat în niciuna din bisericile noastre ca un orb să-și recapete vederea. Se presupune că sunteți liderii acestui timp și totuși nu știți de unde a venit Acesta? Asta-i foarte ciudat.”

Frate, el avea niște argumente bune. Da, domnilor. Oamenii de astăzi spun: „Ce este aceasta?” Și teologii și restul nu știu că Biblia a vestit că se va întâmpla chiar acest lucru. O, fraților, cât de stăruitori ar trebui să fim!

Filip s-a dus acolo și l-a auzit pe Isus vorbind cu Simon, l-a auzit cum i-a spus: „Numele tău este Simon și ești fiul lui Iona,” deși nu-l mai văzuse niciodată până atunci, iar aceasta l-a făcut să fie foarte stăruitor. Apoi Isus i-a vorbit lui Natanael, pe care l-a adus Filip, și i-a zis:

„Iată un israelit adevărat în care nu este

nici un vicleșug."

„De unde mă cunoști, rabi?” L-a întrebat Natanael.

„Te-am văzut înainte să te cheme Filip, când erai sub smochin.”

El a devenit stăruitor li a spus: *„Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.”* (Ioan 1.47-49).

Femeia de la fântână îl aștepta pe Mesia. Ea îi ascultase pe teologi, dar credea că era tot atât de bine să umble pe străzi și să fie prostituată. Într-o zi a venit însă la fântână și acolo a văzut un Om obișnuit care părea de vreo cincizeci de ani. Ea l-a privit, iar El i-a cerut să-l dea puțină apă să bea. Atunci ea l-a zis: *„Aici este segregatie...”* și au continuat să vorbească, până când El i-a zis:

„Du-te de cheamă pe bărbatul tău și vino aici.”

„N-am bărbat,” a răspuns ea.

„Bine zici că n-ai bărbat, pentru că cinci bărbați ai avut și cel cu care ești acum nu este bărbatul tău. Aici ai spus adevărul.”

„Doamne, văd că ești proroc. Noi știm că atunci când va veni Mesia, El va face aceste lucruri.”

„Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” (Ioan 4.16-26).

Potrivit legii, ea nu ar fi trebuit să vorbească cu un bărbat, într-un loc public, fiindcă era o femeie cu renume rău. Dar, frate, ea era stăruitoare și i-a convins pe oamenii din cetate, prin perseverența ei, fiindcă le-a zis: *„Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul? Este scris că „Domnul Dumnezeu va ridica un proroc ca mine. Acesta este El.”* (v. 29). Ea a fost stăruitoare până când i-a convins pe oameni și au crezut în El.

Aceasta îmi amintește de un episod din Mexic, când însuși generalul Valdena m-a condus cu soldații până la adunare, fiindcă eram un protestant într-o țară catolică.

Episcopul catolic s-a dus la el și i-a zis:

„Domnule general, știi că omul acesta nu este catolic?”

„Da, însă presupun că este o persoană respectabilă din moment ce vin mii de oameni să-l asculte.”

„Dar numai needucații și analfabeții merg să asculte o asemenea persoană.”

„Voi i-ați avut în grijă cinci sute de ani.

De ce sunt analfabeți și needucați?”, a răspuns generalul, și cu aceasta i-a închis gura.

Astfel, ne-au lăsat să ne adunăm într-un loc unde s-au adunat câteva mii de oameni. Am fost acolo vreo trei seri, iar într-o seară a venit pe platformă un frate mexican orb. Era cu picioarele goale, cu pantalonii legați cu o sfoară și cu pălăria în mână. Era plin de praf și îi șoptea ceva omului care îl aducea. Când a ajuns lângă mine, și-a băgat mâna în buzunar, a scos un crucifix și a început să se roage „Ave Maria”. A trebuit să-i spun să-l lase deoparte.

În timp ce-l priveam, mă gândeam: „Sărmanul om, poate n-a avut niciodată în viața lui o masă decentă. Nu are nici măcar o pereche de pantofi în picioare, iar eu am o pereche bună. Am și un costum bun.” Cred că era costumul pe care mi l-au dat fratele și sora Williams. Mi-am privit costumul și m-am gândit că dacă îi este bun, i-l dau lui. Mi-am pus piciorul lângă piciorul lui să văd dacă nu cumva îi sunt buni pantofii mei, fiindcă mă gândeam: „Oare ce aș putea face pentru sărmanul orb?”

Tu trebuie să simți pentru oameni, pentru că altfel nu are rost să te rogi pentru ei. Asta-i tot. Apoi mi-am zis: „Dacă ar trăi tata, ar fi cam de vârsta lui.”

L-am cuprins în brațe, l-am îmbrățișat și am spus: „Doamne Isuse, nu pot să-l ajut cu

nimic. Numai Tu poți să-l ajuți. El nu are nici un ban, probabil nu a avut niciodată o masă decentă și nu are nici haine să se îmbrace. În plus, viața a fost atât de crudă cu el încât este și orb. O, Doamne Dumnezeule, ai milă de el.” Atunci l-am auzit strigând: „Gloria a Dios!” L-am privit și am observat că omul putea să vadă ca orice om. A coborât de pe platformă strigând și bucurându-se.

În seara următoare, în jurul platformei erau grămezi mari de șaluri și haine. Afară ploua, dar nu a venit nimeni să-mi atragă atenția că am stat până la ora nouă. Eu am ajuns acolo numai la ora nouă seara, iar ei veniseră de la ora nouă dimineața și se sprijineau unul de celălalt fiindcă nu erau locuri.

Când am ajuns pe platformă, am început să vorbesc despre credință. Mă uitam peste grămezile mari de șaluri, haine, pălării și alte lucruri și mă întrebam cum știu care cui aparțin. Atunci a venit Billy și mi-a spus:

Tati, acolo afară este o femeie cu un copil mort în brațe. Avem o sută de ușieri, dar abia pot s-o țină.”

„Dar cât este de mare?”

„O, este numai atâtica, dar a stat toată ziua acolo cu copilul mort în brațe.”

Fratele Jack Moore stătea lângă mine, așa că i-am zis: „Frate Moore, du-te tu acolo pentru că ea nu mă cunoaște. Du-te și roagă-te pentru ea.”

Ea se lupta cu ușierii, se strecura printre ei, trecea printre picioarele lor, se urca pe ei, și toate acestea cu copilul mort în brațe.

Ce era aceasta? Credința vine în urma auzirii. Ea auzise că un orb primise vederea și știa că dacă acesta este Dumnezeu, El este Dumnezeul celor vii și poate să învieze morții. Aceasta este. Ea știa că El este Dumnezeu și încerca să ajungă acolo.

Fratele Moore a plecat să se roage pentru

copilașul acela, iar eu am început să vorbesc despre credință și am spus: „Credința este o...” Fratele Espinoza traducea. M-am uitat și în fața mea stătea un copilaș mexican cu fața închisă la culoare, care zâmbea și nu avea dinți, ci doar niște gingii lucioase. Atunci m-am gândit: „Acesta trebuie să fie copilul femeii.” M-am uitat spre fratele Moore care își făcea cale printre ușieri, și i-am zis: „Stai puțin, frate Moore! Chemați femeia aici.”

Ea nu putuse să ajungă sus pentru că nu avea număr de rugăciune, dar era stăruitoare; voia să primească lucrul acela.

Deci am spus: „Stai puțin, frate Moore!”

„Ce este?”

”Frate Espinoza, să nu traduci ce spun. Am văzut un copilaș mexican care se uita la mine. Lăsați-o să vină înapoi.” Și ei nu au tradus aceasta.

Astfel, micuța mamă a venit pe platformă. Era o femeie frumoasă de vreo douăzeci și cinci de ani. Era udă learcă, părul îi atârna lipit de față și ochii îi erau umflați de plâns. Femeia a alergat repede sus, iar când a ajuns aproape de mine, a căzut la pământ și a început să strige: „Padre!”, care înseamnă: „Părinte.”

„Ridică-te!” i-am spus eu. Și fratele Espinoza a venit acolo și a întrebat-o: „Când a murit copilașul?”

„În dimineața aceasta la ora nouă,” a răspuns ea. Era cam zece treizeci seara. Femeia ținea în brațe o pătură cu diferite forme pe ea.

Atunci am spus: „Tată ceresc, am văzut în vedenie un copilaș mexican. Nu știu dacă era copilașul acesta sau nu, dar pentru ca inima acestei mame să se liniștească... Poate vedenia a fost pentru ea, de aceea sunt aici.”

Mi-am pus mâinile peste copilaș și copilașul a început să țipe: „Uaa, uaa,” și să dea din piciorușe, fiind cât se poate de viu. Vedeți, perseverența acelei femei...

Fratele Espinoza este prezent aici. Poate mulți dintre voi îl cunoașteți. Ce era aceasta? Femeia a fost stăruitoare. Ea știa că dacă Dumnezeu a deschis ochii unui orb, poate să-l învieze și pe fiul ei și să-l aducă la viață.

Eu i-am spus fratelui Espinoza: „Să nu spui nimic despre aceasta, ci să trimiți pe cineva cu femeia la doctor, ca să vină cu mărturia că micuțul a fost mort și el l-a declarat mort.”

A doua zi, fratele Espinoza a trimis pe cineva cu ea la doctor, iar acesta a spus: „Ieri dimineață am declarat copilășul mort. A murit de pneumonie.” Copilășul a fost mort, dar acum este viu. De ce? Pentru credința acelei mame. Chiar dacă ea era catolică și eu protestant, credința a prins ceva Aleluia! Trebuie să fii stăruitor, perseverent.

Trebuie să știi că Dumnezeu este încă Dumnezeu, că a fost întotdeauna Dumnezeu și va fi întotdeauna Dumnezeu. El este „*Același ieri, azi și în veci.*” Prindeți-vă de El și fiți perseverenți! Nu-l dați drumul, pentru că numai Dumnezeu poate îndrepta acel lucru. El a făgăduit aceasta și o va face.

Să ne plecăm capetele pentru un moment.
Stăruitor, perseverent...

...Mâine aș vrea să ne rugăm întreaga după-amiază pentru cei care au numere de rugăciune, fiindcă simt că Duhul Sfânt este aici și că aveți suficientă credință ca să-L determinați să acționeze. Ridicați mâna dacă credeți. Este nevoie de aceasta ca să vină Duhul Sfânt.

Din câte mi-am dat seama privind peste audiență, nu cunosc pe nimeni în afară de femeia care a pus mărturie despre tumoarea aceea mare pe care a avut-o.

Oare cea de acolo este sora Upshaw? Dumnezeu să te binecuvânteze? Vă amintiți de fratele Willie Upshaw, care a fost invalid timp de șaiszeci de ani și stătea în scaun cu rotile? Dumnezeu l-a vindecat și a

rămas vindecat până când s-a dus să fie cu Isus. Aceasta este tot ce știu.

Voi aveți nevoie de Dumnezeu. Câți din voi știți că atunci când a fost pe acest pământ, Isus era Mesia Dumnezeu, Cel uns? Credeți aceasta? Cum au știut oamenii că El era Unsul? Pentru că a făcut semnul lui Mesia. Ei nu mai avuseseră de patru sute de ani un proroc, iar Israel a crezut întotdeauna în proroci.

Biblia spune că *„dacă este printre voi unul duhovnicesc sau un proroc, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui și îi voi vorbi prin vedenii. Dacă ceea ce spune, se împlinește, să ascultați de el. Dar dacă nu se împlinește, să nu vă temeți de acel proroc, pentru că nu l-am trimis Eu.”*

Conform Scripturii, Mesia trebuia să fie un proroc, un Dumnezeu Proroc, pentru că Moise a spus: *„Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica un proroc ca mine.”* Și cum L-au recunoscut când a venit? Petru că le-a spus lucruri mai dinainte și s-au împlinit întocmai. El cunoștea gândurile inimilor lor; le-a spus cine erau, ce erau și ce doreau. Este adevărat? Astfel, ei au știut că acela era semnul lui Mesia.

Natanael a spus: *„Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel,”* atunci când Isus i-a spus despre el.

Isus spune în Ioan 14.12: *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...”*

Dați-mi voie să vă arăt slăbiciunea bisericii, fiindcă ne pretindem creștini. Dacă aș afirma că în mine este duhul lui John Dillinger, aș avea arme și aș fi un bandit, fiindcă este vorba de natura aceluși om. Dacă vei pune viața unei vițe de dovleac într-o viță-de-vie, aceea va rodi dovlecei. Sigur că da. Aceea este viața din ea. Dacă vei pune viața unui măr într-un păr, acela va rodi mere din cauza vieții din acel pom.

Dacă un om are în el Viața lui Hristos, va purta roadele și Viața lui Hristos. De aceea a spus El: *„Dacă credeți în Mine, veți face lucrările pe care le fac Eu.”* Priviți! A organizat El

vreodată un seminar sau o școală? El a spus: *„Dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările pe care le fac, pentru că ele mărturisesc despre Mine.”* (Ioan 10.38).

Ce lucrări au mărturisit despre El? Uitați-vă la femeia aceea. Ea a spus: *„Știu că atunci când va veni Mesia, va face aceste lucruri. Dar Tu cine ești?”*

„Eu sunt El.”

Atunci ea a alergat în cetate și a spus:

„Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva acesta este chiar Mesia care trebuie să vină?” Ei bine, dacă Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, va face și acum aceleași lucrări.

Singurul lucru care s-a schimbat este trupul de carne, fiindcă El a spus: *„Peste puțină vreme lumea (ordinea lumii) nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea (Biserica, credinciosul), pentru că Eu (pronume personal) voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul lumii.”* Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Astfel, dacă Hristos este în noi, El va face lucrările lui Hristos. Pe aceasta stă credința mea.

Voi știți că eu nu sunt predicator pentru că nu am nici o educație. Eu nu pot să predic, și nici nu pretind aceasta. Dar am un dar care vine și confirmă propovăduirea. Cred că Dumnezeu mi-a permis să cred așa ignorant, dar El cunoaște inima mea și știe că-L iubesc pe El și pe oameni, și că vreau să fac ceva.

Dacă nu vă iubesc pe voi, nu-L iubesc nici pe Dumnezeu. Slujiți unul celuilalt pentru că El a spus: *„Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* (Matei 25.45):

Deci, ce caut eu în seara aceasta aici? De ce nu sunt acasă? De ce nu sunt undeva în natură cu undița pe umăr? Credeți că aș putea să fiu aici jos un înșelător și apoi să aștept să mă înfățișez înaintea lui Dumnezeu la judecată? Nicidecum! Voi merge la pescuit, voi merge la vânătoare și Îl voi întâlni pe Dumnezeu în pace. Dar să fiu un înșelător...

Pe mine nu mă interesează popularitatea. Voi știți că fug de așa ceva. Nu am programe mari și nu cer bani de la oameni; nu am luat nici un ban de la nimeni și merg la adunările la care pot și unde mă trimite Dumnezeu, indiferent dacă este în Timbuktu sau altundeva.

Dacă El vrea să predic la cinci sute de mii de oameni în Bombay, mă trimite acolo, pentru că va fi și cineva ca să sponsorizeze, iar dacă vrea să merg undeva să predic la patru sau cinci oameni, nu trebuie să am bani. Tot ce vreau este să fiu acolo unde vrea să mă folosească Dumnezeu. Vedeți?

El este Dumnezeu, iar dacă nu este și astăzi Același Dumnezeu care a fost întotdeauna, atunci nu a fost niciodată Dumnezeu. Biblia spune că El este Marele Preot, este adevărat? Este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre; un Mare Preot viu de-a pururi, care mijlocește și poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre.

Doamna Shakarian poate pune mărturie despre aceasta, și alături de ea sunt sute și sute care pot să mărturisească același lucru. Voi știți că eu nu sunt Mesia, ci sunt fratele vostru și cel mai neînsemnat dintre voi. Am fost predicator baptist și am venit printre voi pentru că bapțiștii nu m-au primit și au spus că nu sunt în toate mințile. Dar eu am știut că dacă lucrul acela venea de la Dumnezeu, undeva va fi cineva care să-L primească. Deci, de aceea sunt aici.

Deci este un dar. Dacă Dumnezeu are încredere în mine în această poziție, eu sunt doar gura Lui. Oamenii aceștia sunt educați, au educație și știu cum să lege lucrurile. Eu doar mă bâlbâi sub inspirație. Ei știu cum să pună lucrurile împreună și să le dea un sens, dar eu trebuie să mă întind până să pot spune ceva. Acesta este singurul fel în care știu să procedez.

Dar dacă Dumnezeu Se va îndura, El Se va mișca și va vorbi prin acest dar, ca Mare Preot. Și dacă El este Același Mare Preot, Același ieri, azi și în veci, va trebui să procedeze la fel, nu-i așa? Credeți aceasta? Acum să aveți credință în Dumnezeu. Să nu vă îndoțiți, ci să credeți.

Dacă în clădire este cineva bolnav și știe că

nu îl cunosc, să ridice mâna. Rugați-vă!

Aceasta a fost o făgăduință. Dacă am avea timp, v-aș duce acolo unde Isus a spus: „Cum a fost în zilele Sodomei, aidoma va fi și la venirea Fiului omului.” (Luca 17.26-30). Ați observat la care biserică a fost Îngerul care a stat cu spatele spre cort și a spus: „De ce a râs Sara?”

Isus a vestit că acel lucru se va întâmpla din nou. Dumnezeu S-a legitimat în felul acesta la evrei și la samariteni, dar nu și la neamuri, pentru că neamurile nu Îl așteptau pe Mesia. Dar astăzi, Îl așteptăm și noi.

Dumnezeu este Dumnezeu. El nu poate lua o decizie și apoi s-o schimbe zicând: „Voi face altfel!” Dacă El ar lăsa biserica să meargă prin teologie, fără să Se arate vizibil în mijlocul ei, așa cum a făcut-o la început, ar fi ceva greșit. Dar El a făgăduit că o va face și a dovedit-o deja.

Aveți credință în Dumnezeu și fiți stăruitori. Spuneți: „Doamne Isuse, predicatorul acela chel din față, nu știe nimic despre mine, dar Tu mă cunoști, Doamne Isuse. Vin fără nici o presiune, liniștit și smerit, și mărturisesc fiecare păcat pe care l-am făcut, fiindcă Te iubesc, Doamne, și vreau să Te ating. Am nevoie de Tine. Folosește-Te de buzele lui, iar dacă a spus adevărul, și cred că l-a spus, vorbește-ne prin el. Vorbește-ne așa cum i-ai vorbit femeii cu scurgerea de sânge, și Te voi crede.” Vreți să faceți aceasta? Vă va face aceasta mai stăruitori? În ordine.

Să ne rugăm.

Tată ceresc, adunarea este a Ta. Eu nu Te rog s-o faci, dar dacă este în voia Ta divină și în rânduiala Ta, fă să se întâmple. Indiferent ce aș spune eu, un singur Cuvânt de la Tine face mai mult decât aș putea să spun eu într-o viață.

În toți acești treizeci și unu de ani de propovăduire, am ținut la Numele Tău și am vorbit de El. Tată, Tu nu m-ai lăsat niciodată și cred că nu mă vei lăsa nici în seara aceasta. Deci, Te rog să ne dai ceva, Doamne, pentru ca oamenii să meargă acasă cu gândul că „cu adevărat,

Isus Hristos nu este mort, ci este viu, fiindcă L-am văzut lucrând în seara aceasta și făcând aceleași lucrări pe care le-a mai făcut. Deci trebuie să fie aceeași Viață.” Atunci ei vor flămânzi după Tine, Doamne, vor veni și Te vor mărturisi ca Mântuitorul lor. Îndură-Te, Te rog, în Numele lui Isus. Amin.

Rugați-vă și pentru mine. Ați cumpărat fotografia cu El? Câți din voi au văzut fotografia cu Îngerul Domnului? Ei o au acolo. A fost făcută aici, dar acum este expusă la Washington DC, în sala de artă a religiilor. Este singura Făptură supranaturală care a fost fotografiată vreodată, un Stâlp de Foc.

Cu ani în urmă, eram jos la râu și am botezat cinci sute de oameni. În acea după-amiază de iunie din anul 1933, a venit acolo acel Stâlp de Foc învârtindu-Se în aer, și un Glas puternic a zguduit împrejurimile spunând: **„Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei Mele veniri, așa va merge Mesajul tău înaintea celei de-a doua veniri.”**

Imediat după aceea, a început trezirea care a mers în întreaga țară și în jurul lumii, o trezire ca de Rusalii. Aceasta s-a întâmplat pregătind cea de-a doua venire a Domnului.

Ziarele din Canada au vorbit pe larg despre aceasta. S-au scris tot felul de articole, iar în cele din urmă, Stâlpul de Foc a fost surprins de obiectivul camerei, iar acum au fotografia cu El.

Câți din voi știu că acel Stâlp de Foc era Isus Hristos, Îngerul Legământului? Sigur că da. Acum fiți atenți! Când a fost aici pe pământ, El a spus: „Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.” Este adevărat? Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu. După moartea, îngroparea și învierea Lui, Pavel era în drum spre Damasc, să-i aresteze pe oamenii aceia care erau prea gălăgioși.

Deci Pavel era pe drum când a stat Stâlpul de Foc înaintea lui, l-a trântit la pământ și l-a lăsat fără vedere. El i-a zis:

„Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”

Cine ești Tu, Doamne?” L-a întrebat Pavel.

„Eu sunt Isus.” El a venit de la Dumnezeu și S-a întors la Dumnezeu. Atunci, acel Stâlp de Foc, Duhul, era într-un trup omenesc numit Isus Hristos, prin care a făcut semne și minuni.

El este Același ieri, azi și în veci. Da, este. Lumea științifică a dovedit aceasta... George J. Lacy, șeful FBI, a examinat fotografia aceea și acolo este scrisă constatarea lui. El a spus: „Frate Branham, eu am fost unul din criticii tăi, dar ochiul mecanic nu poate înregistra psihologia. Lumina aceea a lovit lentila.”

Dacă nu avem aceleași mărturii pe care le-a avut Isus Hristos, nu este același Duh...

Puteți crede din toată inima? Rugați-vă.

Duhul Sfânt este aici, de aceea iau sub control orice duh de aici, în Numele lui Isus Hristos, spre slava lui Dumnezeu. Stați liniștiți, pentru că aceste boli pot merge de la unul la altul. Voi știți aceasta. Doar rugați-vă.

Vedeți Lumina de peste omul acela, strălucirea aceea micuță care este peste omul acela care stă cu capul plecat? El are probleme la spate și este programat pentru operație. Arthur, ridică-te și primește vindecarea în Numele Domnului Isus! Aleluia!

De ce s-a atins el? El nu m-a atins pe mine, pentru că între noi este o distanță de optsprezece metri unul de celălalt.

Domnule, dă din mână dacă suntem străini unul față de celălalt. Acest bărbat a fost atins de Dumnezeu. Dacă nu ne cunoaștem, dă din mână. Dar Dumnezeu îl cunoaște.

Chiar la capătul rândului este o micuță femeie mexicană. Ea se roagă pentru soțul ei care are o stare nervoasă. Crede soră, și va fi bine. Crezi? Dumnezeu să te binecuvânteze. Să nu te îndoiești, ci să crezi. Vedeți ce este El?

Orice lucru trebuie întărit prin gura a doi sau trei martori. Uitați-vă la femeia aceea corpulentă. Ea are ulcer la picior și se ruga: „Doamne, vreau să fiu eu următoarea.” Ridică mâna, dacă este adevărat. Eu nu o cunosc pe femeie, suntem doi străini. Dacă este adevărat fă

semn cu mâna. Cum aş putea să ştiu eu ce se roagă ea? Dumnezeu care i-a auzit rugăciunea, poate să-i şi răspundă la ea. El este Dumnezeu. Amin.

Femeia cu rochie verde, crezi că sunt prorocul lui Dumnezeu? Suntem străini unul faţă de celălalt, așa-i? Tu doreşti botezul cu Duhul Sfânt. Dacă este adevărat, ridică mâna. Primeşte Duhul Sfânt în Numele lui Isus Hristos.

Credeţi din toată inima? Să credeţi şi să nu vă îndoiiţi. Credeţi Cuvântul lui Dumnezeu. Sunteţi gata să credeţi?

Aici este un bărbat în scaun cu rotile...

Lumina a fost deasupra ta acum câteva momente. Continuă să te rogi.

Doamna din faţa mea tocmai a avut o operaţie de extirpare a organelor femeieşti. Nu a mers prea bine şi acum se simte rău. Crezi că Dumnezeu poate să te vindece?

Crezi că sunt prorocul Lui sau slujitorul Lui? Da? Crezi că Dumnezeu, care te cunoaşte, poate să-mi spună cum te cheamă? Doamnă Cole, să crezi din toată inima. Locuieşti pe Maple Street, Glendale. Du-te acasă şi crede că Isus Hristos te face bine.

Şi încă ceva. Femeia de lângă tine este mama ta şi este suferindă şi ea. A fost foarte emoţionată când a văzut-o vindecată pe fiica ei. Tu te rogi pentru o umflătură pe care o ai în abdomen. Crezi din toată inima? Să ai credinţă.

Aici este un bărbat... Amin. Haideţi să spune:

„Lăudat să fie Domnul.”

Îl voi lăuda, Îl voi lăuda

Lăudat să fie Mielul junghiat pentru păcătoşi!

Daţi-i slavă, oamenilor,

Căci sângele Lui poate...

Ridicaţi-vă în picioare să Îl lăudăm. Îl

vreți ca Mântuitorul vostru? Haideți la altar! Haideți să-L lăudăm, voi, care vreți Duhul Sfânt, veniți!

Vino, prietene păcătos. Vino și tu care nu ai Duhul Sfânt. Este ceasul când puteți să primiți...

Bărbatul cu TBC, poți să uiți de el, pentru că Dumnezeu te face bine.

„Îl voi lăuda, Îl voi lăuda.” Doamne Isuse, acordă-i vindecarea în Numele lui Isus.

Haideți, continuați să veniți toți care Îl vreți pe Hristos. Duhul Sfânt tocmai a căzut pentru un băiat de aici.

Lăudați Mielul junghiat pentru păcătoși

Dați-I slavă, voi, toți oamenii,

Fiindcă sângele Lui de pete ne-a spălat.

- Amin -